

## 2n de Batxillerat i Bloc III

(Tres lectures obligatòries)

1. *Una imatge no val més que mil paraules (contra els tòpics)* .- Jesús Tuson. Editorial Empúries.

Amb aquest llibre Tusón parteix de la negació del conegut tòpic per fer una dissecció crítica de clixés i estereotips que massa sovint imposen una visió reduccionista del món de les llengües. *Una imatge no val més que mil paraules* parteix de la negació del conegut tòpic per defensar el luxe del llenguatge i la capacitat que tots tenim per donar coherència al nostre món i sentit a la vida amb les paraules. Tuson és un comunicador excepcional i la matèria que toca, amb un tacte molt particular i sempre suggerent, és precisament la comunicació. Lluny de l'enfarfegament terminològic, de l'hermetisme propi dels especialistes, Tuson sap presentar qualsevol noció per més subtil que sigui o transmetre idees complexes i articular-les d'una manera rigorosa i amena sense domesticar-les ni baratar-ne el sentit.

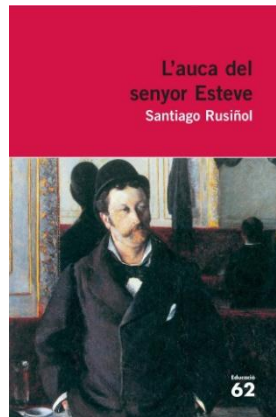


2. *L'auca del senyor Esteve*.- Santiago Rusiñol. Ed 62

Retrat de la vida i mort del senyor Esteve a la Barcelona de finals del segle XIX. El seu caràcter i coneixements es van formant al voltant de La Puntual, la merceria i negoci familiar. L'Esteve està satisfet amb la seva vida i sobretot amb el seu negoci, que posa per davant de tot. L'obsessió d'anar fent caixa incrementa amb el casament amb la Tomasa, que també és de les que s'encomana a la Verge del Puny Tancat. Però neix el petit Ramonet, que desbarata el món de la parella i no sembla resignat al seu destí: seguir el negoci familiar. En Ramonet representa la nova sang que comença a pul·lular per Barcelona i en les noves generacions: bohemis, artistes, literats... és a dir, modernistes. Santiago

Rusiñol fou un dels més grans representants d'aquest moviment i fins i tot *L'auca té* quelcom d'autobiogràfic.

---



### 3. *La plaça del diamant*.- Mercè Rodoreda. Club Editor Jove

S'hi narra la història d'un procés de pèrdua i de recuperació d'identitat. La història es desenvolupa durant el període de temps comprès entre la Segona República i la immediata postguerra. Natàlia, òrfena de mare, treballa de dependenta en una pastisseria. En un ball de la Festa Major de Gràcia, coneix en Quimet, amb qui es casa al cap d'un any. Aquesta relació capgira radicalment la vida de la Natàlia, que progressivament entra en un procés de submissió, el primer esglaió del qual és la pèrdua d'identitat: ja des del primer capítol, la noia deixa de ser la Natàlia per esdevenir la Colometa.

La novel·la està escrita en primera persona. El llenguatge utilitzat, malgrat el to col·loquial, manté sempre un accentuat to poètic.

L'obra ha estat considerada una de les novel·les més representatives de la postguerra i ha tingut una gran popularitat: n'han estat fetes nombroses edicions i ha estat traduïda a més de vint idiomes.

